

Simonyi Imre

Szindbád utolsó utazása

a Postakocsi
csak hajnaltájt volt indulóban
a Nagyúrral

ám szolgál
a kevésbeszédű szavak
még alkonyattal előreutaztak
valamely távoli vendégfogadóba

ugyanezért:
a jószóra hiába szomjazó borok
már délelőtt óta
ecetesen kedvetlenkedtek a

hordókban

s harangszóra már a rostélyosok is
rég étvágyukat veszítették
valamint a rozskenyér is
megkeseredve emlékezett a

szekrényben

saját hajdani jóízeire —
és estefelé már
a komondorok is befelé szűkültek
mintha közeli halál esne a

környéken —

s éjjél után a városi házakban
a máskor megadó asszonyosságok is
idegenkedve gombolták be

hálókabátjukat

kihült kezű embereink elől
s hajnal előtt
a mennybolt is egyre elborultabban
tűnődött immár
a dolgok hiábavalósága felett:
hogyan egyáltalán érdemes-e

megvirradni még —

a Postakocsi pedig
hajnalban indult útnak

a jegenyék kivont kardú gárdistákként
kétoldalt szemközt meneteltek szépen
a varjak pedig teljes gyászban
tisztelegtek a jegenyéken

és valahol
(túl az Ábrándok s Óbuda lankáján)
eleredt akkor az eső méltóságos
gyászmuzsikája is
(jó kis országos eső
dörmögte a sorsával megbékült kocsis
előbb a rudasnak aztán a nyergesnek)

a Nagyúr pedig
lassan hanyatt dőlt lehunyta szemét
úgy álmodott utoljára még a

valóságról:

az álomról azt
hogyan örökre beteljesedett
az életről azt
hogyan meghalt mert ez a dolga
s az esőről azt
hogyan sírvafakadt Magyarországra